

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. Jana Passera a JUDr. Petra Příhody v právní věci stěžovatele **A. A.**, zastoupeného Tomášem Hruškou, advokátem se sídlem v Praze 9, Kovářská 17/1169, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2006, č. j. 30 Az 66/2005 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Tomáše Hrušky, se sídlem v Praze 9, Kovářská 17/1169, **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 13. 1. 2006 č. j. 30 Az 66/2005 – 23 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 7. 2005 č. j. OAM-1130/VL-10-04-2005, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ministerstvo si před vydáním rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů k objasnění skutečného stavu věci. Důkazy použité jako podklad pro napadené rozhodnutí poskytly možnost spolehlivého zjištění stavu věci a v tomto smyslu představují i dostatečný podklad pro rozhodnutí. Shromážděné důkazy vyhovují nejen obecným požadavkům zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), ale též požadavkům zákona o azylu ve smyslu ustanovení §§ 19 až 28. Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako ministerstvo, že v řízení nebylo zjištěno, že by stěžovatel byl ve své vlasti před svým odchodem pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť příčina jeho odchodu ze země původu tkvěla výlučně v obavách z násilného nezákonného jednání soukromých osob, s největší pravděpodobností kriminálních živlů či odpůrců vahhábistického hnutí. S odkazem na provedené důkazy lze dovodit, že v Rusku obecně fungují mechanismy umožňující v takové situaci účinnou ochranu lidských práv jedince, a to na takové úrovni, kterou je možno označit za dostatečnou i z pohledu mezinárodních standardů. Ministerstvo se bezpečnostní situací v oblasti D. i problematikou tzv. vahhábismu na tomto území podrobně zabývalo a z jeho skutkových zjištění nevyplývalo, že by ruské státní orgány na území D. podporovaly nebo tolerovaly podobné násilné akce jako bylo napadení stěžovatele a jeho rodiny. Navíc mezinárodní ochrana může být žadateli o udělení azylu poskytnuta teprve v případě, jestliže mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti, případně je-li tato ochrana neúčinná. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žadatel využil všech prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Stěžovatel však na možnost využít některý z uvedených kontrolních mechanismů bez dalšího zcela rezignoval. Místo toho řešil situaci odjezdem do České republiky, když celou rodinu, které se podle jeho výpovědi hrozba zabitím také týkala, zanechal v zemi původu. Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že stěžovatel není rodinným příslušníkem osoby, které by azyl byl udělen, a proto nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Rozhodnutí ministerstva o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, v němž bylo použito správní uvážení, může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda ministerstvo nepřekročilo meze stanovené zákonem. Tak tomu v dané věci podle krajského soudu nebylo, když navíc zdůraznil, že stěžovatel se udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhal a nepředložil v tomto směru žádné důkazy. Ministerstvo postupovalo v souladu s § 91 zákona o azylu, když neshledalo existenci překážek vycestování, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení nelze učinit závěr, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnými zakládajícími překážky ve smyslu citovaného ustanovení. Ani krajský soud existenci těchto v zákoně taxativně vyjmenovaných překážek vycestování u stěžovatele nezjistil.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud podrobně uvádí svá skutková zjištění a závěr o skutkovém stavu, avšak jako jediné konkrétní důkazy, o které svá zjištění opřel, uvedl pouze žádost o udělení azylu a pohovor k této žádosti. Jako další zdroj skutkových zjištění jsou uvedeny „citované důkazy obsažené ve správním spise“, z nichž má vyplývat, že stěžovatel nebyl pronásledován pro žádný z důvodů předvídaných zákonem o azylu. Pokud tedy krajský soud bral v úvahu skutečnosti zjištěné z dalších listin tvořících obsah správního spisu, měl uvést, z jaké konkrétní listiny učinil to které skutkové zjištění. Jestliže tak neučinil, způsobil tím nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dále stěžovatel namítal, že na právní posouzení otázky, zda se na něj vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, krajský soud nepoužil čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, vyhlášené pod č. 143/1988 Sb. (dále jen „Úmluva“). Jestliže krajský soud zjištěný skutkový stav neposoudil podle citovaných ustanovení vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament České republiky souhlas a kterou je Česká republika vázána, způsobil tím nezákonnost

napadeného rozsudku spočívající v nesprávnosti posouzení uvedené právní otázky. Proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. K námitkám stěžovatele uvedlo, že v průběhu řízení přezkoumalo všechny stěžovatelem sdělené skutečnosti a dospělo k závěru, že jeho případ nelze podřadit taxativně vymezeným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Své rozhodnutí dostatečně podložilo důkazním materiálem a vztáhlo shromážděné informace na konkrétní případ stěžovatele. Stěžovatel opustil svou vlast kvůli problémům se soukromými osobami, které nelze přičítat státním orgánům v jeho zemi původu. Ministerstvo ve svém rozhodnutí rovněž řádně odůvodnilo a podložilo nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

První námitka stěžovatele, v níž označuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud vyjmenoval důkazy, které ministerstvo použilo jako podklad pro napadené rozhodnutí s tím, že se jednalo o žádost stěžovatele o udělení azylu, protokol o pohovoru se stěžovatelem, Zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv za rok 2004, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska z ledna 2005 o Severním Kavkazu, několik zpráv Ministerstva zahraničních věcí České republiky a aktuální informace z databáze Č. Není proto opodstatněné tvrzení stěžovatele, že jako jediné konkrétní důkazy, o které svá zjištění opřel, uvedl pouze žádost o udělení azylu a pohovor k této žádosti. Protože stěžovatel ve své žalobě pouze obecně namítal porušení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu a § 12 a § 91 zákona o azylu, přičemž ale tato tvrzená porušení citovaných ustanovení nijak nekonkretizoval, nebyl krajský soud povinen, s ohledem na přísnou dispoziční zásadu, která platí pro řízení ve správním soudnictví, se věcně těmito podklady dále zabývat.

Rovněž druhý stížní důvod stěžovatele, že na právní posouzení otázky, zda se na něj vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, krajský soud nepoužil čl. 3 odst. 1 a 2 Úmluvy, je nedůvodný. Krajský soud konstatoval, že ministerstvo postupovalo v souladu s § 91 zákona o azylu, když neshledalo existenci překážek vycestování, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení nelze učinit závěr, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky ve smyslu citovaného ustanovení. Stejně tak i krajský soud existenci těchto v zákoně taxativně vyjmenovaných překážek vycestování u stěžovatele nezjistil. Krajský soud je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body a vzhledem k tomu, že v žalobě stěžovatel pouze uvedl, že má za to, že se na něj vztahují překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, opět bez jakékoliv konkretizace, nebyl krajský soud povinen tyto důvody za stěžovatele vyhledávat. Navíc je nutno zdůraznit, že stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit opačný závěr než k jakému dospělo ministerstvo, a omezil se v podstatě jen na obecné zpochybnění správnosti učiněných závěrů.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) 1000 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu